

И орелътъ отлетѣлъ. Седнало момчето и заплакало. Какъ може да убие човѣкъ и да му вземе сърдцето! Но ако не намѣри сърдце, орелътъ нѣма да му даде ключа и цѣлиятъ народъ ще умре отъ гладъ. Дълго плакало момчето. Дошълъ деветиятъ день. Трѣбвало да се върне вече момчето въ палата при царя. Тогава то извикало три пѣти, дошелъ орелътъ.

— Защо ме викашъ? — попиталъ той. — Кжде е сърдцето

— Ето го! — рекло момчето и показало гърдитѣ си. — Само това сърдце мога да ти дамъ. Вземи го, а ключа занеси на царя.

Но щомъ казало това, изведнѣжъ, свѣтнало и единъ крилатъ бѣлъ конь спрѣлъ предъ момчето и то цѣло се преобразило. Дрехитѣ му станали златни и то станало най-красивия юнакъ. А на шията му блещѣлъ златниятъ ключъ.

Яхнало момчето хвъркатия конь и право при царя. Занесло му ключа.

Станалъ голѣмъ праздникъ. Момчето се оженило за царската дъщеря, а народътъ пѣлъ и го благославялъ на вѣчни времена

Емилъ Кораловъ

НА СЕЛО

Вчера съ Катя изъ полето
Сбрахме цѣлъ букетъ цвѣтя
И лудувахме и пѣхме
Отъ зори до вечерята.

Уловихме пеперуди
Съ пѣстри хубави крила
И накичихме съ свѣтулки
Свойтѣ весели чела.

А за мама ний пѣкъ свихме
Хубавъ мѣничкъ вѣнецъ,
И когато се прибрахме
Цѣла нощъ ни пѣ шурець!

Василь Павурджиевъ